

8. Гражданский процессуальный кодекс Кыргызской Республики от 29 декабря 1999 года № 146 с изменениями и дополнениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://online.adviser.kg/Document/?doc_id=30247-411&page=12.

9. Гражданский процессуальный кодекс Республики Казахстан от 13 июля 1999 г. № 411-І с изменениями и дополнениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://online.zakon.kz/Document/?doc_id=1013921&page=1

10. Гражданский процессуальный кодекс Республики Молдова от 30 мая 2003 года № 225-ХV с изменениями и дополнениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.mtic.gov.md/img/ssc/law/act_lege/007%20CP-C.rus.pdf.

11. Гражданский процессуальный кодекс Республики Таджикистан от 5 января 2008 г. № 340 с изменениями и дополнениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.asia-realty.ru/co-zakon-tajikistan.php?id=348>.

12. Гражданский процессуальный кодекс Республики Узбекистан от 30 августа 1997 г. № 477-І с изменениями и дополнениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://fmc.uz/legisl.php?id=k_grajid_pr.

13. Гражданский процессуальный кодекс Российской Федерации от 14 ноября 2002 г. № 138-ФЗ с изменениями и дополнениями [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.consultant.ru/popular/gpkrf/>.

14. Новоженина И. Определение об оставлении заявления без рассмотрения в связи с повторной неявкой истца или обеих сторон как исключение из общего правила неизменяемости судебных постановлений / И. Новоженина // Арбитражный и гражданский процесс. – 2009. – № 1. – С. 7-10.

15. Новоженина И. Процессуальные гарантии прав сторон при оставлении судом общей юрисдикции заявления без рассмотрения в связи с повторной неявкой в судебное заседание истца либо обеих сторон / И. Новоженина // Арбитражный и гражданский процесс. – 2009. – № 10. – С. 13-15.

УДК 343.533

С.В. Лісуное

**СУБ'ЄКТИВНІ ОЗНАКИ НЕЗАКОННОГО
ВИКОРИСТАННЯ ЗНАКУ ДЛЯ ТОВАРІВ
І ПОСЛУГ, ФІРМОВОГО НАЙМЕНУВАННЯ,
КВАЛІФІКОВАНОГО ЗАЗНАЧЕННЯ
ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРУ**

У статті розглянуто суб'єктивні ознаки незаконного використання знаку для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару.

Ключові слова: *суб'єктивні ознаки, використання товарного знаку, "суб'єкт злочину"*.

В статье рассмотрены субъективные признаки незаконного использования знака для товаров и услуг, фирменного наименования, квалифицированного указания происхождения товара.

Ключевые слова: *суб'єктивні признаки, використання товарного знака, "суб'єкт преступлення"*.

In the article the subjective signs of the illegal use of sign are considered for goods and services, firm name, skilled pointing of origin of commodity.

Key words: *subjective signs, uses of commodity sign, "subject of crime"*.

Актуальність. Суб'єктивні ознаки складу злочину відіграють важливу роль в оцінці протиправного діяння та особи, яка його вчинила. Вкрай складно визначити внутрішню мотивацію людини, яка зважилася на скоєння злочину, розкрити інтелектуальний і вольовий моменти її поведінки, щоб визначити форму вини, мотиви й цілі, психічний стан, а також відношення до негативних наслідків. Небагато осіб, що порушили закон, вказують на мотиви, внутрішні спонукання, цілі, до яких вони прагнули у момент скоєння злочину. У цьому контексті ознаки самого суб'єкта відіграють визначальну роль. Таким чином, характеристика особи, її психічний стан, посадове становище тощо мають суттєве значення для кваліфікації незаконного використання товарного знаку, фірмового найменування та кваліфікованого зазначення походження товару.

Аналіз останніх досліджень. Питанням, пов'язаним з дослідженням суб'єктивних ознак злочину присвячено чимало праць, серед яких можна назвати праці таких вчених, як: О.А. Герцензона, В.А. Клименка, Н.Ф. Кузнецової, М.И. Коржанського, П.С. Матишевського, М.І. Мельника, А.С. Никифорова, В.С. Орлова, В.Г. Павлова, А.А. Піонтковського, А.Н. Трайніна, М.Д. Шаргородського, М.І. Хавронюка та інших.

Метою статті є характеристика суб'єктивних ознак незаконного використання знаку для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару.

Виклад основного матеріалу. Аналіз слід розпочати з суб'єкта злочину – фізичної особи, яка володіє не лише найзагальнішими необхідними для притягнення до кримінальної відповідальності ознаками (вік, осудність), але й іншими якостями, які можуть мати певне кримінально-правове значення. Такими можуть бути біологічні й соціальні ознаки: стать, стан здоров'я, родинні стосунки з потерпілим, посадове становище, громадянство та інші дані, що характеризують статус особи в суспільстві. У зв'язку з цим, як відомо, разом з поняттям "суб'єкт злочину" в кримінальному праві використовується поняття "особа злочинця". Воно характеризує учасника кримінально-правових стосунків ґрунтовніше, усебічно: включає не лише типові, але й індивідуальні ознаки людини, винної в порушенні кримінально-правової заборони. Таким чином, якщо ознаки суб'єкта злочину використовуються саме для відповіді на питання, чи є в даному випадку конкретний склад злочину, то ознаки, що характеризують особу злочинця, мають істотне значення для індивідуалізації кримінальної відповідальності і призначення покарання.

У юридичній літературі можна знайти досить багато визначень суб'єкта злочину. Н.С. Лейкіна й Н.П. Грабовська розглядали як суб'єкт злочину фізичну, осудну особа, яка досягла певного віку [1, С. 56]. Правильно відзначивши необхідність наявності в суб'єкта таких ознак як осудність і досягнення віку настання кримінальної відповідальності, вони не позначили їх зв'язок з можливістю вчинення злочинного діяння.

На думку окремих вчених, суб'єктом злочину в кримінальному праві є фізична особа, яка вчинила передбачене кримінальним законом суспільно небезпечне діяння і яка характеризується визначеними в законі ознаками [2, С. 87]. Варто відзначити, що дане визначення також не безспірне. Оскільки домінуючий в кримінальному праві підхід, що суб'єктом злочину може бути тільки фізична особа, останнім часом ставиться під сумнів. Крім цього, незрозуміло якими ознаками повинен володіти суб'єкт, адже диспозиції багатьох кримінально-правових норм містять ознаки, властиві тільки окремим категорії осіб, а не всім.

Ще одне визначення дає С.В. Бородін: "суб'єктом злочину може бути не будь-яка особа, а тільки та, яка відповідно до кримінального закону характеризується певними ознаками. До них відносяться встановлені законом вік, при досягненні якого можлива кримінальна відповідальність і осудність" [3, С. 67]. Дійсно, адже, не будь-яка особа може бути суб'єктом злочину, а тільки та, яка не тільки володіє певними ознаками, які визначені в законі, але й, вчинила передбачене кримінальним законом суспільно небезпечне діяння.

Н.Ф. Кузнецова і Ю.М. Ткачевський визнають суб'єктом злочину особу, яка вчинила умисне чи необережне суспільно небезпечне діяння, передбачене кримінальним законом, яка досягла встановленого віку, осудна, а в окремих випадках наділена спеціальними ознаками, які зазначені у відповідній нормі [4, С. 69]. Істотним недоліком даного визначення є те, що воно містить ознаки суб'єктивної сторони складу злочину.

Суб'єктом злочину, за визначенням П.С. Матишевського, вважається фізична особа, яка вчинила заборонене кримінальним законодавством діяння у віці, з якого може настати кримінальна відповідальність, і яка усвідомлювала суспільну небезпечність такого діяння і керувала ним [5, С. 123].

Таким чином, більш повним визначенням поняття "суб'єкт злочину" слід вважати фізичну осудну або визнану в установленому законом порядку обмежено осудною особу, яка вчинила заборонене кримінальним законодавством діяння у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність. Водночас у Кримінальному кодексі України (далі – КК України) [6] вказується, що суб'єктом злочину є фізична осудна особа, яка вчинила злочин у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність.

Доктрина українського кримінального законодавства базується на принципах індивідуальної відповідальності фізичної особи. З цього при-

воду є певні дискусійні питання. Так, хоча звичайно, склад злочину, передбачений ст. 229 КК України, у більшій частині пов'язаний з діями юридичних осіб, однак нині немає достатніх підстав про введення такої відповідальності в КК України. З іншого боку, притягнення до кримінальної відповідальності за незаконне використання знаку для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару конкретної людини, винної в скоєнні даного злочину, не позбавляє можливості карати і юридичну особу, в інтересах яких діяла особа.

За ст. 229 КК України відповідальності підлягає особа, що досягла 16 років. Вважаємо, що вікова планка в цілому відповідає психічному сприйняттю суб'єкта протиправності своїх дій. Знижувати віковий поріг до 14 років немає необхідності, оскільки в цьому віці навряд чи існує чітке розуміння значущості правового режиму інтелектуальної власності. У той же час необхідно ретельніше виховувати молодь у дусі поваги чужої інтелектуальної власності, враховуючи її існування у рамках комп'ютерної технології і в мережі Інтернет.

Суб'єкт злочину повинен мати інтелект і волю, тільки тоді можна говорити про його осудність, що дозволяє визнавати чи людина не страждає на психічне захворювання, віддає звіт своїм діям і може керувати ними. Але це ознаки загального суб'єкта злочину. У нашому випадку йдеться більшою мірою про спеціального суб'єкта, а саме особу, яка використовує чужий знак для товарів і послуг, фірмове найменування, кваліфіковане зазначення походження товару для здійснення дій економічного характеру.

Не можна сказати, що усі фахівці згодні з висновком про відповідальність спеціального суб'єкта. Так, на думку ряду фахівців, суб'єктом даного злочину може бути осудна 16-ти річна фізична особа, яка не є законним правовласником (ліцензіатом, володарем свідоцтва) відповідного товарного знаку або іншого позначення товару або послуги, фірмового найменування [7].

На рахунок цього А. Ф. Бикодорова вказує: "в тексті ст. 229 КК України немає вказівки на спеціальні ознаки суб'єкта даного злочину, з чого виходить висновок про те, що суб'єкт незаконного використання знаків для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару є загальним" [8, с. 15].

Слід погодитися з А. Г. Кибальником та І. Г. Соломоненко, які вважають, що спеціальним суб'єктом злочину виступає особа, яка, окрім необхідних ознак суб'єкта, повинна володіти ще особливими додатковими ознаками, що обмежують можливість залучення інших осіб до кримінальної відповідальності за скоєння конкретного злочину [9, с. 63]. Таким суб'єктом, є особа, яка скоює вказаний злочин з використанням свого службового становища (ч. 3 ст. 229 КК України).

Зауважимо, що на сьогодні існує проблема розуміння співвідношення понять "посадова особа" та "службова особа". Так, відповідно до ч. 2

ст. 2 Закону України "Про державну службу" [10], посадовими особами є керівники та заступники керівників державних органів та їх апарату, інші державні службовці, на яких законом або іншими нормативними актами покладено здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій. Окрім того, нормативно-правовий акт визначає це поняття у межах державної служби, проте й саму державну службу законодавець розглядає у вузькому розумінні: як професійну діяльність в органах виконавчої влади та їх апараті. Необхідною умовою є обіймання ними посади у державному органі, пов'язаної з реалізацією державно-владних повноважень.

З аналізу норм Кодексу України про адміністративні правопорушення [11] випливає, що до посадових осіб належать представники влади, працівники органів державного управління та інші особи, які реалізують організаційно-розпорядчі й адміністративно-господарчі функції. Але однозначного розуміння поняття "посадова особа" адміністративно-правовою та законодавчою практикою ще не вироблено, оскільки поряд з ним у законодавстві вживається поняття "службова особа" та інші схожі поняття.

Стаття 1 Закону України "Про державну службу" визначає, що державна служба – це професійна діяльність осіб, які обіймають посади в державних органах та їх апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави та одержують заробітну плату за рахунок державних коштів. Ці особи є державними службовцями і мають відповідні службові повноваження. Закон визначив поняття "посади" і "посадові особи".

Необхідно вказати, що в п. 2 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 № 5 "Про судову практику у справах про хабарництва" [12] роз'яснено, що до представників влади належать, зокрема, працівники державних органів та їх апарату, які наділені правом у межах своєї компетенції ставити вимоги, а також приймати рішення, обов'язкові для виконання юридичними і фізичними особами незалежно від їх відомчої належності чи підлеглості. Однак КК України та вказана Постанова передбачають більш універсальний підхід до визначення та класифікації посадових осіб, без конкретизації форми власності, тоді як Закон України "Про державну службу" дає визначення посадової особи у вузькому тлумаченні відповідно до специфіки діяльності системи державної служби та господарських товариств.

Проблема співвідношення понять "посадова особа" і "службова особа" набула особливої гостроти після прийняття Конституції України 1996 р. [13], яка розмежувала ці поняття. Підтвердження цього є ст. 19, 40, 56 Конституції України. Зокрема, ст. 56 Конституції України закріплює поняття "посадова особа" і "службова особа": "Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матері-

альної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень".

Також аналіз ст. 55 Конституції України дає змогу зробити висновок, що в ній простежується наявність таких правових понять, як "посадові особи" і "службові особи": "Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб". Тобто положення, закріплені в ст. 5, 42, 55, 56 Конституції України, визначають, що в діяльності держави, її органів, установ, організацій незалежно від форм власності поряд із інститутом "посадових осіб" функціонує й інститут "службових осіб". При цьому потрібно враховувати, що правовий стан останніх, функції та повноваження багато в чому схожі із правовим статусом, функціями та повноваженнями посадових осіб, але водночас ці категорії не ідентичні.

Посадовими особами вважаються керівники та заступники керівників державних органів та їх апарату, інші державні службовці, на яких законами або іншими нормативними актами покладено здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій. Однак слід зазначити, що, на нашу думку, не є суб'єктами кримінальних правопорушень ті працівники державних органів, об'єднань громадян, приватних структур, які виконують суто професійні або технічні обов'язки, тобто не пов'язані з виконанням функціональних обов'язків у сфері управління.

З вищевикладеного може зробити висновок, що посадовою особою визнається службовець, який з метою постійного чи тимчасового управління організаційною структурою і представництва її інтересів у відносинах з фізичними та юридичними особами наділений організаційно-владними повноваженнями і правомочний вчиняти службові юридичні дії, у тому числі застосовувати заходи дисциплінарного впливу щодо осіб, які перебувають у службово-правових відносинах.

У свою чергу, службовою особою є особа, яка постійно чи тимчасово обіймає посаду в органах державної влади, місцевого самоврядування, організаціях, незалежно від форм власності, і нормативно-правовими актами наділена спеціальними владними повноваженнями та правом вчиняти юридично-обов'язкові дії, щодо осіб, які не перебувають з ним у службово-правових відносинах, а у випадках, передбачених законодавством, має право застосовувати заходи адміністративного примусу.

На думку фахівців, у зв'язку з наявністю у службових осіб певних управлінських повноважень вони, нерідко, мають можливість для масштабного незаконного використання товарного знаку, фірмового найменування та кваліфікованого зазначення походження товару, порівнянного з фактами скоєння злочину, що вчиняється організованою групою або зло-

чинною організацією. Але як показує практика, суб'єктами можуть бути визнані й рядові продавці, які здійснюють продаж товару з використанням чужого товарного знаку чи фірмового найменування. Хоча довести їх обізнаність про незаконне використання вкрай складно.

Можна допустити в певних випадках об'єктивне ставлення. Як справедливо відзначається в літературі, суб'єкт, наділений повноваженнями посадовця або особи, що виконує управлінські функції в комерційній або іншій організації, може не інформувати підпорядкованих осіб, наприклад, в ході виробничої діяльності, про протиправність використання товарного знаку, фірмового найменування та кваліфікованого зазначення походження товару.

Акцентуємо, що суб'єктивна сторона відіграє визначальну роль при кваліфікації злочину, під якою в науці кримінального права розуміють психічне ставлення особи до вчиненого нею суспільно небезпечного діяння, і його наслідків, що характеризуються конкретною формою вини, мотивом і метою злочину. Утворюючи психологічний зміст суспільно небезпечного діяння, ця сторона злочину є його внутрішньою (відносно зовнішньої об'єктивної сторони злочину) стороною – невід'ємною від суб'єкта [14, с. 115].

Головною і обов'язковою ознакою суб'єктивної сторони будь-якого злочину є вина. Згідно з ст. 23 КК України вина – це психічне ставлення особи до вчинюваної дії чи бездіяльності, та її наслідків, виражене у формі умислу або необережності. У ній проявляється негативне відношення особи до інтересів (цінностей), що охороняються кримінальним законом від злочинних посягань. Це негативне відношення може проявлятися в антисоціальній, асоціальній або недостатньо вираженій соціальній установці цієї особи відносно найважливіших цінностей суспільства. Вина проявляється в різних формах, тобто в різноманітному поєднанні ознак волі і свідомості, що характеризують поведінку особи. Принцип суб'єктивного ставлення, що становить основу кримінального права і практики його застосування, вимагає з'ясування усіх особливостей спонукальних мотивів, що направили особу на скоєння злочину.

Основними категоріями, які характеризують вину, є її зміст, сутність, форма та ступінь. Зміст вини – це відображення у психіці (свідомості) особи фактичних ознак, які характеризують об'єкт і об'єктивну сторону. Зміст вини – це зміст умислу або необережності при вчиненні конкретного злочину – перший найбільш важливий елемент у понятті вини.

Сутність вини – це соціальна категорія – проявляється у негативному чи зневажливому ставленні особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, до тих інтересів, соціальних благ, цінностей (суспільних відносин), що охороняються кримінальним законом.

Форма вини – це певний зв'язок психічних ознак, які складають зміст вини, з об'єктивними ознаками злочину. Чинне кримінальне законодавство виділяє дві форми вини – умисел і необережність (ст. 24, 25 КК України). На нашу думку, незаконне використання товарного знаку, фірмового найменування та кваліфікованого зазначення походження товару може бути здійснене як з прямим, так і з непрямим умислом. Головне в суб'єктивному усвідомленні винного – відношення до заподіюваного збитку. Якщо суб'єкт незаконно використовує чужий товарний знак чи фірмове найменування, то це ще не означає, що він діє з прямим умислом. Насамперед необхідне бажання спричинити збитки. Але у такому разі йдеться, фактично про економічну диверсію, про підрив економічних стосунків (наприклад, якщо це здійснюється відносно визнаних монополістів).

Як показує практика, в основному цей злочин скоюються з непрямым умислом, коли винний, незаконно використовуючи чужий товарний знак, фірмове найменування чи кваліфіковане зазначення походження товару, свідомо допускає спричинення збитку або відноситься до цього байдуже. У зв'язку з цим ми не згодні з думкою тих авторів, які вважають, що якщо винна особа розуміла вартісний характер відповідних засобів індивідуалізації товару (роботи, послуги) і мала відповідне вольове відношення до цього факту, то вона діяла з прямим умислом. Можна ще погодитися про наявність прямого умислу при неодноразовому незаконному використанні товарного знаку, фірмового найменування чи кваліфікованого зазначення походження товару.

Цілком справедливо відмічають автори про можливі мотиви в поведінці винного з метою отримати для себе майнову вигоду, зіпсувати ділову репутацію правовласникові, що є конкурентом винного, заподіяти йому збитки. Проте, мета і мотиви дій винного не впливають на кваліфікацію, оскільки є в цьому складі злочину факультативними ознаками суб'єктивної сторони і можуть бути враховані при призначенні покарання.

Висновки. Суб'єктом злочину, передбаченого ст. 229 КК України, є фізична осудна або визнана в установленому законом порядку обмежено осудною особа, яка незаконно використовувала чи використовує товарні знаки, фірмове найменування чи кваліфіковане зазначення походження товару у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність.

Під службовою особою, мова про яку йдеться в ч. 3 ст. 229 КК України, слід розуміти особу, яка постійно чи тимчасово обіймає посаду в органах державної влади, місцевого самоврядування, підприємствах, установах, організаціях, незалежно від форм власності, і нормативно-правовими актами наділена спеціальними владними повноваженнями та правом вчиняти юридично-обов'язкові дії, щодо осіб, які не перебувають з ним у службово-правових відносинах, а у випадках, передбачених законодавством, має право застосовувати заходи адміністративного примусу.

Необхідно відмежовувати поняття "службової особи" від "посадової особи", під якою слід розуміти службовця, який з метою постійного чи тимчасового управління організаційною структурою і представництва її інтересів у відносинах з фізичними та юридичними особами наділений організаційно-владними повноваженнями і правомочний вчиняти службові юридичні дії, у тому числі застосовувати заходи дисциплінарного впливу щодо осіб, які перебувають у службово-правових відносинах.

До кримінальної відповідальності за ст. 229 КК України слід притягувати суб'єктів, наділених повноваженнями посадовця або особи, що виконує управлінські функції в комерційній або іншій організації, у разі приховування в ході виробничої діяльності інформації від підпорядкованих осіб, наприклад про протиправність використання товарного знака, фірмового найменування та кваліфікованого зазначення походження товару.

Незаконне використання товарного знака, фірмового найменування та кваліфікованого зазначення походження товару може бути здійснене як з прямим, так і з непрямим умислом. Головне в суб'єктивному усвідомленні винного – відношення до заподіяваного збитку. Водночас мета і мотиви дій винного не впливають на кваліфікацію злочину, оскільки є факультативними ознаками суб'єктивної сторони і можуть бути враховані при призначенні покарання.

Використана література:

1. Уголовное право России. Общая часть : учебн. / под ред. А.И. Рагога. – М. : Триада ЛТД, 1997. – 560 с.
2. Курс советского уголовного права. Общая часть. – М. : Наука, 1968. – Т.1. – 649 с.
3. Багрий-Шахматов Л.В. Социально-правовые проблемы уголовной ответственности и форм ее реализации. Часть вторая / Л.В.Багрий-Шахматов. – О. : Юридична література, 2000. – 412 с.
4. Кузнецова Н.Ф. Перспективы совершенствования УК РФ / Н.Ф. Кузнецова // Государство и право на рубеже веков. – М., 2001. – С. 66-72.
5. Матишевський П.С. Кримінальне право України. Загальна частина / П.С. Матишевський. – К. : А.С.К., 2001. – 352 с.
6. Кримінальний кодекс України : за станом на 05.12.2012 // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25-26. – Ст. 131.
7. Козлов, А. В. Уголовно-правовая охрана авторских и смежных прав : автореф. дис.... канд. юрид. наук : 12.00.08 / А.В. Козлов. – Н. Н-д, 2002. – 27 с.
8. Быкадорова А.Ф. Уголовно-правовое значение незаконного использования товарного знака" : автореф. дис.... канд. юрид. наук : 12.00.08 / А.Ф. Быкадорова. – Ставрополь, 2000. – 32 с.
9. Соломонович И.Г. Практический курс уголовного права России / А.Г. Кибальник, И.Г. Соломонович. – Ст. : Сервис школа, 2001. – 624 с.

10. Про державну службу : Закон України від 16.12.1993 № 3723-XII : за станом на 13.06.2012 // Відомості Верховної Ради України. - 1993. - № 52. - Ст. 490.

11. Кодекс України про адміністративні правопорушення : за станом на 07.01.2013 // Відомості Верховної Ради УРСР. - 1984. - № 51. - Ст. 1122.

12. Про судову практику у справах про хабарництво : постанова Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 № 5 // Юридичний вісник України. - 2002. - № 28.

13. Конституція України : за станом на 12.04.2012 // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141.

14. Кримінальне право України. Загальна частина : підруч. / за ред. П.С. Матишевського, П.П. Андрушка, С.Д. Шапченка. - К. : Юрінком Інтер, 1997. - 512 с.

УДК 343.12(477)4

А.Є. Гайворонський

**■ НОРМАТИВНО-ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ
ПОЧАТКУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ
В УМОВАХ СУЧАСНОГО КРИМІНАЛЬНОГО
■ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА**

У статті досліджуються норми кримінального процесуального законодавства України, у тому числі підзаконних актів, що регламентують початкову стадію досудового розслідування, як базового інституту досудового розслідування. Аналізуються повноваження слідчого та прокурора на початковій стадії досудового розслідування.

Ключові слова: початок досудового розслідування, Кримінальний процесуальний кодекс України, Єдиний реєстр досудових розслідувань, слідчий, прокурор.

В статье исследуются нормы уголовного процессуального законодательства Украины, в том числе подзаконных актов, которые регламентируют начальную стадию досудебного расследования, как базового института досудебного расследования. Анализируются полномочия следователя и прокурора на начальной стадии досудебного расследования.

Ключевые слова: начало досудебного расследования, Уголовный процессуальный кодекс Украины, Единый реестр досудебных расследований, следователь, прокурор.

The article investigates the rules of criminal procedure legislation of Ukraine, including the by-laws that govern the beginning of the pre-trial investigation, as the basic institution of pre-trial investigation. Analyze the powers of the investigator and the prosecutor in the beginning of pre-trial investigation.

Key words: beginning of the pre-trial investigation, Criminal procedure code of Ukraine, The unified register of the pre-trial investigation, the investigator, the prosecutor.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Сучасний стан розвитку України після прийняття Конституції, проведення судової реформи та у